

eller senest den 15. November. Saa kunde Ændringsforslagene have været forelagt straks ved Rigsdagssamlingens Begyndelse, der kunde være nedsat et Udvalg, som meget godt kunde arbejde i Oktober Maaned under Finanslovdebatten, og der vilde intet være i Vejen for, naar vi ogsaa havde brugt Sommeren, naar de interesserede Parter, Pressen og den offentlige Mening ved Møder o. s. v. havde haft Lejlighed til at beskæftige sig med de nye Toldsatser, at vi inden den 15. November kunde foretage en virkelig saglig Overvejelse af disse Forhold. Nu foreslaar den højtærede Finansminister i Aften at sætte Tidsbegrænsningen til 31. December. Det er noget længere, end jeg egentlig havde tænkt mig. Det vedligeholder Uroen i de Kredse, der berøres af disse Toldsatser, hvad jeg for saa vidt beklager; men i Hovedsagen gaar altsaa Regeringen ind paa Tidsbegrænsningen, og derfor skal jeg ikke optage nogen større Strid, om det skal være 15. November eller 31. December.

Hvad nu selve disse Toldsatser angaar, saa maa jeg jo sige, at efter at jeg nu flygtigt har hørt dem, kunde jeg jo heller ikke andet end glæde mig over den kraftige og bestemte Modstand, som hele denne Sag mødte fra Oppositionens Side i Lørdags Aften. For den store Torvekurv, som Finansministeren mødte frem med i Lørdags Aften, med alle disse Sager, der tilsammen skulde give Statskassen en Merindtægt af 2½ Mill. Kr., og som Finansministeren nu har gaaet med fra Lørdag Aften til Mandag Aften, kommer han nu her i Tinget og tager Dækket af og viser frem. Der er faldet noget ud paa Vejen, der er blevet noget borte fra Lørdag Aften til Mandag Aften, og medens man ellers ikke er saa glad, naar en Kone med en saadan stor Torvekurv ruller for mange Appelsiner ud af Kurven, og de spildes paa Vejen, skal jeg erkende, at det virkelig glædede mig, da nu Dækket blev taget af Torvekurven, at den Appelsinskat til 300 000 Kr., som unægtelig forbavsede os stærkt i Lørdags Aften, ikke længere findes. Det vil altsaa ses her, at det er ikke ganske ligegyldigt, om man har en Opposition her i Rigsdagen eller ej. De Herrer af Flertallet skulde selv glæde sig derover: Parlamentarismen er i Virkeligheden umu-

lig uden en Opposition, Parlamentarismen vilde udarte til Diktatur, hvis der ikke var en Opposition, der stadig holdt Flertallet i Skak, holdt det vaagent og holdt det indenfor de rette Grænser, som der ogsaa er for et Flertals Magtudøvelse. Det er ikke ganske betydningsløst, at der er en Opposition. De Herrer fra Højre og Venstre skal vel nu i Sommerens Løb ud i Landet og skal vel ogsaa agitere med, at der er holdt alt for mange og vidtløftige Taler — som jeg har sagt lige saa mange fra deres som fra vor Side, lige saa lange, gennemgaaende, fra deres som fra vor Side og langt mindre nødvendige fra deres end fra vor Side. (Afbrydelse). Jo, langt mindre nødvendige, for vore Taler f. Eks. under Finanslovdebatten var et ganske nødvendigt Nødværge mod ganske uberettigede Angreb og Insinuationer fra deres Side. Jeg tror dog ikke, de vil blive gentaget, jeg tror ikke, det ærede Medlem Hr. Brorsen nogen Sinde vil gentage den Tale, hvormed han anbefalede Hr. Cold. Jeg tror ikke, det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen nogen Sinde i denne Sommer vil gentage de Artikler, hvormed han slog Udenrigsministeren op ved hans Tiltræden, det er forbi, det er endt, det er færdigt, det hører Fortiden til, takket være vore Taler her i Tinget. Derfor er De stumme nu, derfor er Deres Presse tavs, Oppositionen har gjort sin Nytte, det gaar ikke længere, og derfor er det ikke spildt Tid fra vor Side. Disse Angreb paa Parlamentarismen, paa de lange og de mange Taler o. s. v., dem kender vi, en Gang imellem kommer de frem i alle Lande, hvor Parlamentarismen, Demokratiet og Folkestyret er vokset frem, og de kommer fra dem, der er blevet bange for Offentligheden og den offentlige Debat, fra de Partier, der bliver mere og mere reaktionære, og bliver mere og mere interesserede i at forhaane Parlamentarismen og lægge den for Had. I disse Tider er det ikke svært at se, at den Tid nærmer sig med hastige Fjed, da det nuværende Flertals Magt er forbi og andre Retninger kommer til. Da er de Herrer naturligvis ikke interesserede i, at Parlamentarismen er alt for stærk, og de søger saa deres Tilflugt som alle Partier, der har overlevet sig selv, hos de gamle Magter, de i deres Ungdom bekæmpede, Kongemagten, Lands-